

Night School 1987

PRVI DEO

Poslednji čas tog dana se jedva završio kad su učenici preplavili široke školske hodnike, more morsko plavih blejzera, čiji su se glasovi pojačavali svakim korakom dalje od učenja dok nisu formirali kakofoniju olakšanja.

Nesvesna buke i drugih učenika koji su žurili da izađu, Izabela se zadržala na vratima učionice za istoriju, listajući svoju svesku, zabrinuto se mršteći.

Njen profesor je zastao pored nje, držeći aktovku u ruci, dok mu je sunčeva svetlost, koja je prodirala kroz prozore osvetljivala sedu kosu. „Šta se desilo gospođice Sent Džon? Da li ste izgubili nešto?“

Bacila je pogled na njega „Izvinjavam se gospodine Holis. Samo sam htela da se uverim da sam zapisala sve što ste rekli u poslednjih pet minuta. Zapisivala sam brzo, ali mi je možda nešto promaklo.“

Podiže obrve za nijansu. „Cenim vašu posvećenost. Ako imate bilo kakva pitanja, možete ih proverite sa mnom u ponedeljak.“

„Hvala Vam!“, Izabela reče, smešeći se dok je pakovala svesku.

„Znate, dosta ste se poboljšali ovih poslednjih par nedelja.“ Kucnuo se po nosu. „Nemojte misliti da nisam primetio.“

Izabela je zasijala „Radim veoma naporno. Imam osećaj da napredujem.“

„Nastavite tako.“ Okrenuo se i krućici ka vrevi učenika viknuo „Tišina svi. Ovo nije sala za sport. Niste *circuzanti!*“

Čim je otišao, ona je požurila u suprotnom pravcu. Kako je prolazila pored sledeće učionice, neko joj je zgrabio ruku i pogurnuo je ka stepenicama.

„Još uvek pokušavaš da omekšaš matorog Holisa?“ Radž joj šapne na uvo zločestim tonom ispod jakog jorkširskog akcenta. „Pokušavaš da ga navedeš da ti oprostí što si mu pobjegla prošle nedelje sa časa?“

Izabela zatrepće nevino „Ne znam o čemu pričaš. Znas koliko sam posvećena učenju istorije.“

Radž se nasmeje i popusti joj stisak oko lakta. Izabela požele da nije.

„Gubis vreme.“, reče skidajući blejzer i stavljajući ga preko ruke dok je popuštao plavo belu kravatu „Mislim, nije kao da ćeš ikad biti u pravoj nevolji. Ovde bi verovatno mogla da se izvučes sa ubistvom.“

Izabela se smešila dok su pratili vrevu ljudi do stepenica. Oboje su znali da su je njeni profesori voleli-radila je naporno i imala dobre ocene. Opraštali su joj povremene kikseve.

„Kako je prošla fizika?“, upitala je „Zar niste imali blic test danas?“

„O Bože. Ne podsećaj me.“ Zadrhta. „Bilo je brutalno. Ali mislim da sam okej uradio.“

Protegao je ruke iznad glave. Bio je nabijen i atletske građe toliko da je mogla da vidi obrise mišića preko materijala njegove majice dok se žalio.

„Čoveče, toliko sam umoran od sedenja u učionici. Moram da izađem napolje. Protrčim okolo.“

Bilo je teško misliti dok je stezao i opuštao mišiće. Izabela se mučila da kaže nešto. Ono što je izašlo, naravno, je bila pogrešna stvar. „Da li si znao da, kad sediš, konstantno razmenjuješ elektrone sa stolicom?“ Uputio joj je zbunjen pogled, ali ona je nastavila, bez mogućnosti da se zaustavi. „Do kraja časa od 50 minuta, imaš više stolicinih elektrona nego svojih.“

„Znači govoriš mi da sam sad stolica?“

„U suštini, da.“

Nije mogla da zamisli zašto, od svih stvari koje je znala, njen mozak joj je ponudio baš tu.

Ponekad je mislila da je njen sopstveni mozak mrzi.

„Pa,“ reče Radž ljubazno, „to dosta objašnjava.“

Dok su šetali, proučavala ga je krajičkom oka. Njegova sjajna braon kosa je bila gusta i talasasta iznad tamnih, dubokih očiju. Njegove trepavice su bile *ludačke*. Ubila bi za takve trepavice. Njegove ruke su se ljuljale opušteno sa strane, dok je proučavao masu ljudi oko njih sa zanimljivom zainteresovanošću, za koju je mislila da ništa ne propušta u ovom prometnom mestu. On bi joj kasnije ispričao šta je opazio-ko je raskidao, ko se zaljubljuvao. Ko je i dalje bio ljut zbog nečega što se ranije desilo, i ko je bio tiho depresivan i u potrebi za pažnjom. Bila je ta neobična svest o svemu koja ju je prvo privukla kod njega kad je stigao u školu pre dve godine sa školarinom. U inače isključivo beličkoj školi, njegova tamna koža je učinila da se istakne. To je bila prva stvar koju je primetila kad ga je ugledala na stepenicama sa koferom. Druga stvar je bila način držanja glave visoko, njegove oči su mu se uvek susretale sa onima koji su ga prošli. Bez trzanja.

Hrabrost je bila osobina kojoj se divila najviše. I od početka je mogla da vidi da ju je on imao. Nesumnjivo.

Jedini problem je bio što je izgledalo da je on vidi samo kao prijatelja. Dala mu je svaku šansu da primeti da je ona zapravo devojka, ali izgledalo je kao da on to ne vidi. Ako je u školi ikad bilo odbojnosti prema njemu zbog rase ili manjka novca, nestalo je za par nedelja-pola devojaka u njihovoj godini je bilo zaljubljeno u njega. Nikad nije želeo pažnju, i možda zato nije primetio njeno čekanje i nadanje da će je izabrati.

Pokušala je da ne dopusti da je to povređuje, ali...

Njih dvoje su šetali tako zajedno, koraci u ritmu dok su se kretali zavijenim hodnicima Simerijinog krila sa učionicama, prateći druge kroz dupla vrata do centralnog atrijuma gde su statue skupljene i gde su im glasovi odzvanjali.

Bila je to ogromna stara zgrada, ali je postala izlilzana. Slike na zidu su bile prašnjave, ukrašeni, pozlaćeni ramovi isprani od prljavštine i vremena. Lusteri su bili ili polomljeni ili su im falille fasete, a popdnevna svetlost uhvatila je pramenove paučine navučene između njih i učinila da blistaju poput svile.

U nekim delovima je bilo gore. Trpezarija je bila najgora. U nekom trenutku su spustili plafon da bi prostorija bila lakša za grejanje tako da je izolacija bila isečena sa vrha ogromnog kamina, čineći da izgleda slomljeno. Sve sobe su bile takve-grejanje nije radilo u spavaonicama. Pod svečane sale je bio izgreban i izbledeo, njeni ogromni zidovi toliko obrasli vinovom lozom da se nije video ni tračak svetlosti. A biblioteka je bila u užasnom stanju. Knjige su bile oštećene i naslagane svuda. Kljucevi za radne sobe su bili izgubljeni, tako da sobe nisu bile u upotrebi. Pola svetala unutra su bila pokvarena-bilo je toliko mračno da su se učenici često šalili da moraš da odjaviš knjigu samo da bi izašao u hodnik da vidiš koji je naslov. Sve je to doprinelo osećaju loše uprave i zapuštenosti.

„Volela bih da poprave ovo mesto,“ promrljala je, šutajući smeće s puta. „Jedva da više i čiste.“

Radž je bacio pogled na statue koje su ukrašavale atrijum, mermerno sive prekrivene prašinom. „Velike zgrade poput ove su skupe za održavanje. Porezi su verovatno ogromni za ovo mesto. Mora da ih košta čitavo bogatstvo samo da ga zagreju.“

Izabela odbaci to. „Trebalo samo da pitaju naše roditelje za novac ako im je potreban. Svako ko ide ovde ima roditelje koji mogu da priušte da daju malo.“

„Ne svi.“ Njegov ton je bio nežan, ali značajan i ona porumene.

„Naravno. Ne svi.“ Stavila je svoju ruku na njegovu u znak izvinjenja. Njegov smešak joj je govorio da nije bilo potrebe za tim. Ali ipak se osećala kao idiot. Radžov otac je bio u vojsci, služio je u Severnoj Irskoj i nije zarađivao puno novca.

„Tvoj tata doduše, bi mogao da donira malo,“ reče kad je neprijatna tišina nestala. „Barem da prebrišu prašinu, ako ništa drugo.“

„Krivim Fergija. On upropaštava ovo mesto.“

„Možda bi tvoj tata mogao i njega da prebriše“, predloži Radž.

Džordž Ferguson je bio direktor Simerije oko četrdeset godina. Sada, u svojim sedamdesetim, toliko je retko viđan u školi da su kružile glasine da se tajno penzionisao i da to niko u odboru nije to primetio.

„Uporno govorim tati da bi trebalo da uradi nešto. Ali on je previše zauzet da bi primetio ovakve stvari. On kaže da školi uvek treba neka popravka.“ Uzdahnula je, dok su išli glavnim, hrastom obloženim školskim hodnikom koji je hitno zahtevao poliranje. „Trebalo bi da kažem Lusindi. Ona je ta koja zapravo zavšava stvari.“

Radž se namršti, izgubljen na sekund „Uf, čekaj. To je Lusinda Meldram, zar ne? Bivša tvog tate?“ Već je jednom sve to objasnila, ali kad je nestrpljivo klimnula glavom, on je shvatio „Tvoja porodica je konfuznija od mog domaćeg iz fizike.“

Nije baš mogla to da opovrgne. „To je tatina krivica. Samo nastavlja da se ženi. Ima toliko žena u njegovom životu da se čak i ja pogubim. Kako god, otkad su se on i mama razveli, jedva ga viđam. Nisam ubeđena da se uvek seća ko sam.“ Zastala je ispred zajedničke sobe i naslonila se na zid, posmatrajući druge učenike koji prolaze.

„Plašim se da će me jednog dana pomešati sa jednom od njegovih žena.“

Radž se grohotom nasmeja, ali je Izabela već bila ometena.

„Kad smo već kod Lusinde-vidi, eno je Elizabet.“ Pokazala je u pravcu mršave devojke sa tamnom kosom natapiranom u lude talase. Bila je u centru grupe devojaka sa kojima je kosa bila podjednako natapirana ali se nijedna nije isticala kao ona. Njen osmeh je je obasjao njeno lice, stvarajući savršeno simetrične rupice u obrazima. Ostali su je gledali sa otovrenim divljenjem.

„Lizi! Ovde!“ Izabela podiže ruku i mahnu. Dok je gledala, devojka je rekla nešto što je zasmejalo druge, i potom doskakutala do njih, dok joj se suknja ljuljala svakim korakom.

„Hej Iz.“ Okrenula je pun, 100 vati sjaj pažnje Radžu, proučavajući ga sa prevrtljivo.

„Kunem se svemogućim Bogom Radže postajes sve slađi iz dana u dan.“

Nakezio joj se. „Takođe.“

Iz gledali su slatko zajedno-Elizabet slatka i neodoljiva, i Radž, mišićav i savršene kose.

Izabela je mrzela što je bila toliko ljubomorna. Ali niko nije mogao da odoli Elizabet kad je želela da bude primećena. Uvek je podvrtala pojas svoje suknje da bi se rub podigao i bolje pokazao njene noge. Već su joj tri puta pisali opomenu zbog popuštanja kravate i otkopčavanja prva tri dugmeta njene košulje da otkrije glatku kožu ispod.

Sa njenom pažljivo stavljenom šminkom i kosom natapiranom toliko da je izgledala identično kao pevačice na *Top of the Pops* i *MTV*-ju, uvek je uspevala da privuče pažnju.

Par metara odakle su stajali, starinsko ogledalo je visilo iznad ukrašenog mermernog stola i, dok su njih dvoje flertovali, Izabela se pogledala osuđujuće. Izgledala je jednolično u poređenju sa Liz. Previše visoka, previše bleđa, previše mršava. Njena duga kosa je imala lepu zlatno-braon nijansu, ali pošto nije mogla da kontroliše lokne, nosila ju je uglavnom zavezanu pozadi u konjskom repu, ali su joj pramenovi i dalje ispadali kovrdžajući se oko njenog lica.

Sve u vezi s njom je bilo pogrešno.

Po prvi put, osetila se beznadežno. Nije ni čudo sto ju je Radž gledao samo kao drugaricu. Zašto bi hteo nekoga poput nje, kada su sve blistave devojke bile njegove?

„O čemu ste vas dvoje pričali uopšte?“ Elizabet upita, ubacujući je u razgovor. „Oh... samo sam pokušavala da objasnim Radžu kako nekako nisam u srodstvu sa tvojom mamom.“

Elizabet se trgnu dramatično. „O bože. Nemoj. Čak ni ja ne razumem. Tvoj tata je bio oženjen mojom mamom, ali on nije moj tata, a tvoja mama nije u srodstvu da mnom.“ Podiže ruke „Ali, moja mama je tvoja kuma, tako da mislim da smo kao polusestre.“

Izabela klimnu. „Osim što *nismo* polusestre uopšte.“

Elizabet se zakikota „Mislim, šta je toliko teško tu da se razume.“

Izabela je htela da ostane namrgođena, ali je smeh njene polusestre bio zarazan i uskro je našla sebe kako se smeje.

„Savršeno je jasno.“, složila se kikoćiću se.

Radž zavrte glavom i promrlja „Bogataši su ljudi.“

„Da nisi u pravu, posvađali bismo se.“ Elizabet obrisa suze s uglova očiju, pažljivo, da ne razmaže debeli ajlajner. „Pogotovo naša porodica.“

Izabela se nagla da je bolje prouči. „Zašto je tvoja šminka uvek savršena? I koja je to boja olovke ze oči? Ljubičasta je, ali nije ljubičasta.“

Elizabet se razvedrila kako je njena druga omiljena tema dolutala. „Zove se brendi šljiva. Uzela sam je u *Selfridges-u* upola cene...“

„Pa, to je moj znak.“ Radž zakorači nazad sa rukama u vazduhu. „Kad počnu da pričaju o šminci, vreme je da se igra fudbal.“

„Čekaj. Prićaćemo o nećemu drugom!“ Izabela se momentalno povukla, ali on se već okrenuo da ode. „Utakmica čeka.“, reče mahajući preko ramena. „Vidimo se na večeri.“

Razočarana, gledala je kako se topi sa gužvom. Imao je tako karakterističan način kretanja-zakorači lagano i glatko na hrastov patos. Upitala se gde je naučio da hoda tako. Jednom joj je rekao da je teško živeti sa njegovim ocem. Možda se kretao tihotapke ceo život da bi izbegao da bude primećen.

Elizabet ju je gurkala ramenom. „On ti se baš sviđa.“

„Apsolutno *ne!*“, insistirala je Izabela crveneći.

„O molim te! Toliko ti se sviđa“ Elizabetin ton je bio znalački. „I ne krivim te. Svake godine postaje sve zgodniji. Ima najslađe dupence. Sve sami mišići.“

„*Elizabet.*“

Zločesti osmeh njene polusestre nije popuštao. „Kad ćeš da napraviš korak?“

„Ne budi odvratna“ Izabela prevrnu očima. „Kako to misliš da napravim korak?“

Elizabet ništa nije propustila. „Mislim da ga zavedeš naravno.“

Na sekund, Izabela nije mogla da nađe reči. „Šta? Ovo nije *Dynasty*. Ne zavodim nikoga.“

„Zašto ne?“ Druga devojka je bila iskreno zbunjena. „Sviđa ti se. Oboje ste mladi i slobodni. Samo moraš da mu pokažeš da si zainteresovana.“

Uistinu, Izabela nije imala pojma kako da zavede nekoga. To joj je ličilo na nešto što starije žene rade, noseći jakne sa naramenicama i prevelikim nakitom. Nije bilo nešto što devojke njenih godina rade.

„Mislim da nije zainteresovan,“ reče, odvrćući pogled. „Ne krivim ga.“ Čupkala je neugledne nabore suknje. „Previše sam obična u poređenju sa većinom devojaka ovde.“

Elizabet namreška obrve. „Ne budi smešna. Prelepa si. Tvoje crte lica su savršene. Bukvalno bih ubila za takve jagodice. Moraš da uradiš nešto da bi se istakla. Pokaži mu da si više od 'jedne od momaka'.“

Izabela podigla je podigla ruku prema licu i odmah je spustila. Nije znala razliku između dobrih i loših jagodica. Nije znala kako da popravi sve šta nije bilo u redu sa njom. Jedino što je znala je da joj se Radž Patel sviđa već dve godine i da je on više zainteresovan za šutiranje lopte nego za nju.

„Pokušala sam sve čega sam mogla da se setim,“ priznala je tužno. „Ali on me gleda kao prijatelja.“

„On verovatno kaže istu stvar za tebe“ uzdahnu Elizabet. „Nemogući ste. Očigledno je da se sviđate jedno drugom, ali ni jedno neće da uradi nešto po tom pitanju.“

„Ne znam kako da radim te stvari koje ti radiš.“ Izabel pokaza na kratkoću Elizabetine suknje i savršeno natapiranu kosu. „Ne znam kako da pridobijem paznju dečaka.“

„Ma daj, nije to nikakva nauka.“ Nakrivljujući glavu, Elizabet ju je proučavala, kuckajući se po obrazu. „Ili, možda i jeste. Znaš šta? Ako će ti šminka dati pouzdanja, mogu da ti je pozamim. Imam jedan savršen ajlajner za tebe. A tvoja kosa će izgledati savršeno sa malo musa.“ Zagrejavala je temu, pogledom prelazeći preko Izabelinog lica kao da već vidi transformaciju. „Pusti me da te sredim.“

„Ne znam, prosto ne mislim da sam zdana za zavođenje.“

„Naravno da jesi.“ Elizabet odbaci to zamahom ruke. „Doneću neke stvari u tvoju sobu malo kasnije i možemo da probamo. Ako ti se ne bude svidelo, samo skini.“ Izabela je krenula da se raspravlja, ali Elizabet je nastavljala. „Znaš, samo ćeš jednom biti luda i lepa u svom životu. Ono što ne želiš je da budeš luda kasnije kad je prosto tragično. Moraš to da uradiš sada, dok si mlada i kul.“ Stavila je ruku na kuk i stavila najlepši osmeh za dečake koji su prolazili. Dvojica su se splela dok su se okretala da bi je bolje pogledali. „Vidiš?“ Okrenila se ka Izabeli. „Sve je u samouverenosti. Sve što ti je potrebno je samo malo vere u sebe i Radž će ti pasti pred noge.“

To se nije činilo mogućim, ali nije bilo poente svađajući se sa njom kad naumi nešto. „Zašto tebe toliko briga da li ćemo biti zajedno?“

„Nije. Samo kažem da je on dobar izbor za tebe. Pametan je. Presladak je. Takođe, ne izgleda mi kao tip koji ide za tvojom lovom.“

Izabelin osmeh izblede. Zurila je u svoju drugaricu kao da je prestala da priča engleski. „Naravno da nije. Kako čudna stvar da kažeš.“

„Nemoj ti meni naravno. Moraš da razmišljaš o takvim stvarima.“ Okrećući se ka ogledalu, Elizabet se proučavla uvijajući kosu vrhovima prstiju. „Jednog dana ćeš vredeti milione. Tržište akcija se srušilo pre par meseci i tvoj tata je nekako uspeo da napravi pare od

toga. Čula sam da je Lusindin finansijski savetnik rekao da je povereništvo koje je tvoj tata postavio skočilo.“ Lusinda je njena majka. Zbog razloga koji Izabela nije baš najbolje razumela, nikad je nije zvala mama.

„Svaki lik u ovoj školi koji je izgubio svoje povereništvo će da njuška oko nas uskoro.“, nastavila je Elizabeta. „Ali Radž... on me ne privlači kao neko koga novac zanima.“

Njen ton je bio blag, kao da su pričale o školskom zadatku, ali njene reči su potresle Izabel. Nikad joj nije palo na pamet da će imati svoj novac, ili da će se neko pretvarati da mu se sviđa da bi imao taj novac za sebe. Ali njen otac je bio Alaster Sent Džon. Svi su znali da je on jedan od najbogatijih ljudi u zemlji. Osim par đaka sa stipendijom, svi u Simeriji su došli iz novca, ali ne kao njena porodica. Njen otac je imao više bogatstava—sve što je dotakao se pretvaralo u zlato i redovno je davao donacije školi. Ovo je bilo važno. Čak su je i profesori tretirali drugačije. Holis joj je odmah oprostio što je pobjegla sa časa prošle nedelje. Čak nije bila ni u kazni. Elizabet je kršila pravila stalno i svi profesori su je tretirali kao savršenog đaka.

I Radž je alaudirao na to tog popodneva, nije li? *Ovde bi verovatno mogla da se izvučes sa ubistvom.*

Ipak, Elizabet nije bila u pravu—ona neće biti tatina naslednica. Bio je neko drugi u redu za to.

„Ne mislim da ću naslediti toliko,“ reče posle par sekundi. „Natanijel će. Svi to znaju.“

„Možda.“ Elizabet joj uputi značajan pogled „Ili možda ne.“

Izabel je bila zbunjena. Njen polubrat Natanijel je bio dve godine stariji od nje, i dečak. Bilo bi normano da nasledi većinu poseda.

„Zašto on ne bi dobio sve?“

„Ne znam“ I dalje se gledajući u ogledalu, Elizabet izvuce karmin iz džepa i poče da stavlja na usne tamnu boju maline. „Sve što znam je da Lusinda kaže da ima osećaj da neće.“

„Ali ako *on* ne dobije novac...“ Izabel započe. Elizabet završi rečenicu umesto nje. „Ti ćeš.“ Zatvarajući karmin sa odlučinim klikom, stavila ga je u džep morskog plavog blejzera. „Ti si mu jedino drugo dete. I prema Lusindi, njegovo omiljeno.“ Grb Simerije na reveru je svetlucao naspram tamne tkanine kad se naslonima na mermerni sto.

„Ali...“ Izabela se i dalje mrštila „to nema smisla. Zašto ja?“

„Mislim da tvoj tata i ne voli baš puno Natanijela. Lusinda stalno priča o tome. U stvari je više zainteresovana za njega nego za mene.“ Bacila je pogled na sat. „Moram da idem. Treba da se nađem sa Aronom da bismo imali malu sesiju zabranjenog ljubljenja.“

Izabel ne reče ništa. Njen um je bio preuzet bombom koja je upravo pala na nju. Njen otac i majka su ostali bliski posle razvoda. Ona se skoro preudala za bogatog finansjera. Bio je fin par puta kad ga je srela, i njena majka se činila srećnom, a to je bilo bitno. Iako joj je nedostajala Škotska—nakon što se udala, njena majka je prodala kuću izvan Edinburga i ona

i njen novi muž su podelili vreme između Londona i seoskog imanja u Hempširu. Niko, naravno, nije pitao Izabelu šta je ona želela. Ali opet, ona je uglavnom živela ovde.

Elizabet je krenula ali se naglo okrenula. „E da. Ima lomača kod zamka večeras posle povečerja. Trebalo bi da dođes.“ Izabel je već kreula da kaže ne kad je Elizabet dodala „Radž će biti tamo. Doći ću do tvoje sobe posle večerada te našminkam. Očaraćeš ga.“

Uputila joj je opasan smešak. „Ako ne dođes i ne uzmeš ga-pazi se. Možda ja stignem prva“

Drugi deo

Te večeri, Izabela je napustila svoju sobu malo pre ponoći. Raspravljala se sa sobom satima oko toga da li da uradi ovo ili ne, ali, kao što je Elizabet verovatno znala, draž bivanja na lomači sa Radžom je prevagnula-pobedila je njenu svest i njenu prirodnu tendenciju ka opreznosti.

Kako je kretala, zastala je da se pogleda u ogledalo-lice koje je gledalo u nju je bilo neprepoznatljivo. Kao što je i obećala, Elizabet je došla posle večere sa džepovima punim šminke. Sa njenim kasetofom u čošku koji je treštao Vitni Hjuston koja je pevala 'I want to dance with somebody...' do daske, smestila ju je i pokazala joj kako da uokviri oči krejonom, stavi senku za oči i maskaru.

„Sve što ti je potrebno,” reče, stavljajući joj bronzer na obraze, „je da ti istaknemo najbolje delove.” Kad je završila, nagnula se nazad i nasmešila.

„Ako te Radž ne primeti, trebaju mu naočare.”

Izabel je sad izgledala više kao jedna od onih blistavih devojaka. Njene neobične oči boje ćilibara su odjednom izgledale dramatično i ogromno uokvirene krejonom. Nikad pre nije primetila svoje usne ali odjednom su bile istaknte. Njena neukrotiva kosa je, za promenu, bila skoro pod kontrolom, ali se povećala za dva puta nakon što ju je Elizabet naterala da nagne glavu naopačke i stavi mus u talase.

„Izgledam kao prateći vokal za *Wham*,” promrljala je sebi u bradu. Ali ipak nije pokušala da skine šminku. Ako je ovo bio način da pridobije Radžovu pažnju, onda će probati.

Konstantno se preispitivala šta da obuče, ali joj je škola nudila samo par izbora. Nije bilo poente da nosi uniformu, tako da se presvukla u helanke koje je nosila na fizičkom i čizme do gležanja sa prevelikom belom košuljom. Obukla je i lagani blejzer koji je ponela od kuće i stavila ogromne minđuše. Kad je napokon završila, stavila je *Halston* parfem koji joj je majka dala za rođendan.

Ako ništa drugo, barem je izgledala (i mirisala) interesantnije nego inače.

Nije bila sigurna zašto se toliko trudila, ali nešto joj je govorilo da je večeras nešto bitno. Imala je neki sada-ili-nikad osećaj.

Nešto što je Elizabeta rekla pre nego što je otišla je stvarno odjeknulo. Nakon što je Izabela bila sređena, zastala je na vratima.

„Znaš Izi, Radž je dobar dečko, ali je potpuno moguće da te ne zaslužuje.”

Izabel je bila toliko šokirana da joj je trebao momenat da odgovori. „Kako to misliš?”

„Samo..., ti si *ti*. Ti si lepa i pametna i bogata.” Podigla je ruku u nameri da spreči Izabelino negodovanje, „Znam da misliš da to nije bitno, ali jeste. Imaš sve da ponudiš. A ako on to ne vidi, zaslužuješ bolje. Ima dosta jako dobrih momaka tamo. Nađi onog koji će da te ceni. Važi?”

Bilo je nagoveštaja sažaljenja u Elizabetinom tonu, i to je bio najgori deo. Izabel je htela da se odbrani, ali istina je da je čekala godine da je Radž primeti. Svi su znali da se ložila na njega, a on je to prosto ignorisao.

Elizabet je bila u pravu. U nekom trenutku, odrekla ga se kao prijatelja.

Najgori deo ljubavi je taj, što ne možeš da nateráš nekog da ti tu ljubav uzvрати.

Ali, po Bogu, možeš da *pokušáš*.

„Sve ili ništa.” rekla je sebi. Skinula je čizme i, držeći ih u jednoj ruci, izašla iz sobe, zatvarajući vrata iza nje polako.

Uzak hodnik je bio tih i mračan-većina svetala je bila izgorela i niko se nije potrudio da ih zameni-ali je toliko dobro znala školu da nije morala da gleda kuda ide dok se šunjala u čarapama pored tuceta malih vrata poput njenih, na svakim obojen broj u sjajnoj crnoj boji. Na kraju hodnika, požurila je ka uskim stepenicama do međusprata prvog sprata, gde je red mermernih statua sablasno stajao na mesečini. Pokušavala je da ne gleda u njih dok je trčala preko zavijenog glavnog stepeništa i krenula dole. Nešto u vezi njih ju je ježilo. Bile su previše ekspresivne. Kad je bila mlađa bila je ubeđena da su menjale mesto kad god bi okrenula leđa da bi je bolje pogledali. Sad je to prerasla, ali se i dalje trudila da ih ne gleda previše direktno.

Samo što je stigla do poslednje stepenice kad je nešto puklo iznad njene glave.

Zaledila se, jednom rukom držeći se za izlizani hrastov gelender, i pogledala ka gore. Mesečina je kroz visoke prozore bacala senke oko statua, davajući iluziju da su se njihale i premeštale u mraku.

Prošli su je trnci. Volela je Simeriju, ali sa paučinom i polomljenim prozorima, i načinom na koji su cevi konstantno pravile bizarne zvuke poput osobe koja je šetala kroz zidove, mesto je bilo prokleta strašno noću.

Htela je da se pojede živa jer nije izašla u isto vreme kad i Elizabet, ali nije bila ubeđena do poslednjeg trenutka da će uopšte da ide.

Glupo dvoumljenje, pomisli dok je škiljila u mraku.

Nije mogla da vidi nikoga iznad sebe. I ništa se nije komešalo iz profesorskog krila preko puta atrijuma odakle je upravo stajala.

Možda je samo umislila.

Pustila je stisak na gelenderu, i napravila poslednji korak. U trenutku kad je to uradila, glasan *bang* je prekinuo tišinu, negde iznad. Nešto je padalo ili bilo gurnuto. Šta god da je napravilo taj zvuk, nije htela da zna.

Otišla je, klizajući se u čarapama dok je jurila kroz prazan hodnik, pored trpezarije i dnevne sobe, uznemirujuće tiho u ovo vreme, pa do ulazne dvorane gde se pod pretvorio u star, mekan kamen, zaustavljajući se tek kad je proklizala do visokih, lučnih ulaznih vrata. Zatamljena dimom i vremenom, verovalo se da su bila stara koliko i sama škola. Mehanizam za zaključavanje je bio starinski, teška, gvozdена naprava koja je uključivala (ovo je znala iz iskustva) vuču reze na vrhu i istovrmeno okrećući kvaku ispod, i tek onda ih otvarajući, bez puštanja.

Stavila je čizme ispod ruke i uhvatila bravu, ali su joj ruke bile klizave od nervoze i nisu mogle da je uhvate, njeni prsti skliznuše sa reze tri puta pre nego što je konačno otvorila bez puštanja.

Hladan noćni vazduh prođe, otežan teškim engleskim letnjim mirisom bora, pokošene trave i kraljice noći. Ne osvrćući se, izletela je napolje i okrenula se da zatvori vrata. Tup zvuk zatvaranja reze je bio preglasan, ali je bilo i suviše kasno da bi brinula o tome.

Jurnula je niz stepenice do prilaza koji se uvijao ispred škole kao upitnik. Šljunak je bio sitan, urezujući joj se u stopala kao hladni noževi dok je skakutala s noge na nogu obuvajući se.

Kad je završila, pogledala je okolo. Tanak, hladan dah uzbuđenja joj je prošao kroz telo. Bila je skoro ponoć, a ipak je bila potpuno budna. Ushićena. Iznad njene glave je bio pun mesec koji je obasjavao školu snagom hiljadu reflektora. Mogla je da razabere svaku viktorijansku ciglu u svom sjaju. Da vidi strme vrhove starog krova. Izbočine odžaka. Sjaj svetala sa par prozora na gornjem spratu gde su učenici i dalje bili budni. I napred, put koji se zakrivljuje oko zgrade do šume, i iza toga, breg koji vodi do starog zamka na vrhu.

Iščekivanje joj je steglo rebra oko pluća i, iz nekog razloga, je htela da se smeje. Nije bila ona ta koja je kršila Pravila, ali ionako je bilo dobro što je izašla večeras. Svakako ne bi mogla da spava. Ne sa takvim mesecom.

Ptica je letela preko neba, šaljući svoje senke na travu, obris tame na zelenilu. Pogled na to ju je podstakao da krene.

Opuštajući ramena, protrčala je pored ivice šljunka, gde su koraci bili tiši, dugačkog i samouverenog trka, dok nije prošla krilo sa učionicama i spojila sa stazicom koja je vodila kroz drveće. Tek tad je usporila i počela da hoda brzim korakom.

Zaboravila je da ponese baterijsku lampu, ali joj nije ni trebala. Mesec je obasjavao zemljište kao dan za noćni film. Mogla je da vidi borove iglice na granama-sićušne, bodljikave i jasne. Sa njene leve strane je bila sablasna bela kupola kapele koja se dizala iznad drveća.

Sve je izgledalo normalno ali noć kao da je bila puna elektriciteta. Kao da je čekala nešto što zna da ona ne zna. Nešto što je tek trebalo da se desi.

„Gubim se.” prošaputala je sebi. Nije bila jedna od onih što *osećaju* stvari u vazduhu. Bila je racionalna. Nije verovala u horoskope ili *Magic 8* loptice. Nije želela da joj se budućnost pročita. Retko šta je plašilo. Bila je skroz fokusirana na to da bude prva u razredu, i sve ostalo, po njenom verovanju, je bila besmislena distrakcija.

Zato uglavnom nije ni išla na ovakve žurke. Imala je isplaniran život, koji nije uključivao alkohol ili kaznenu nastavu, ili, uzged budi rečeno, nasleđivanje očevljevog novca. Nikad to nije rekla Elizabet- jer je znala da će joj se smejati-ali nikad nije želela ništa od toga. Želela je da prati stope svoje kume. Želela je da sedi u upravnom odboru kao Lusinda, sa svim tim muškarcima, i da dokaže da žena može da radi isto što i oni. Želela je da ima svoju firmu koja bi davala mnogim ljudima dobre poslove, čineći njihov život boljim. Ali pre svega, želela je da bude član Parlamenta. Mogla bi da promeni nepravedne zakone. Odrasla je svesna konstantnih protesta oko toga šta vlada radi u državi. Ako je toliko ljudi bilo dovoljno uznemireno da se bori sa policijom oko toga, nešto nije bilo u redu. I ona je htela to da popravi.

Elizabet joj je stalno govorila kako traći svoju mladost. I možda jeste bilo tako. Ali ona nije tako mislila. Mislila je da ga koristi da se spremi za menanje sveta.

To bi trebalo sada da radi, rekla je sebi. Trebalo bi da bude u svojoj sobi, spremajući se za sutrašnje časove, umesto što juri dečake.

Odjednom je postala svesna da je postalo sve mračnije. Pogledala je oko sebe, iznenađena da vidi da, dok je bila zamišljena u mislima, je ušla u šumu i počela da se penje uz brdo. Grane belog bora su se protezale iznad njene glave, praveći tunel koji je blokirao mesečinu. Ubrzala je korak, pokušavajući da ne gleda previše u senke ispod drveća. Mislila je o drugima, već kod zamka, sedeći oko vatre pijući vino koje su ukrali iz podruma za koji su profesori mislili da nisu znali, ili za džin koji su sakrili u kofere. Htela je da bude tu sada.

Tad je čula korake iza sebe, čvrste, ali koji su se brzo približavali.

Zadržala je dah. Verovatno je još neko kasnio. Mogla je da hoda sa njima.

Ali ipak, nije usporila. Koraci su ostali iza nje, čvrsti i držeći korak.

„Hej?“, pozvala je u mraku, nesigurnog glasa.

Niko ne odgovori.

Drhteći, povukla je čvrsto jaknu preko ramena i dala se u trk. Momentalno, koraci su ubzali. Ko god da je bio, pratio ju je.

Izabel je bacila pogled preko ramena, ali nije videla ništa osim tame. Ali koraci su izgleda držali korak sa njom.

Znala je da se zvuci čuju drugačije u šumi. Ta osoba je mogla da bude dalje od nje nego što je zvučala.

Ili, zašapta joj glas u glavi, bliže.

Već zadihana od trčanja uzbrdo, naterla se da ide brže, nadajući se da će neće čuti ništa drugo. Bez koraka. Bez ikoga.

Ali, iza nje, nevidljiva osoba je takođe ubrzala. Mogla je da čuje korake jasnije, brže ali nejednake, dok joj se komadić šljunka uglavio u loše stavljenju potpeticu.

Po prvi put se zapravo osetila nervozno. Neko ju je definitivno pratio. Ko bi to uradio? Ko je uopšte znao da je tu?

Pomislila je na ono šta je Elizabet rekla ranije, kako ljudi žele njen novac, znajući da je njena porodica bogata. Ako su dečaci znali, drugi ljudi bi takođe mogli da znaju. Stranci bi mogli da znaju. Osećala se izloženo-kao da su sve njene tajne bile otkrivene.

U sekundi, našla se kako juri ka gore. Nije znala zašto to radi. Nikad se ništa nijje dešavalo ovde-bilo je savršeno bezbedno. Škola nije imala ogradu ili kapiju, ali je prilaz bio obeležen kao “privatan posed”, i bila je tri kilometra udaljena od najbližeg puta to školske zgrade. Odjednom joj se učinilo da to nije dovoljno.

Zašto nema ograde? Zašto nismo bolje zaštićeni? upitala se divljački dok je letela uz brdo, nesvesna neravnog puta. *Treba nam bolje obezbeđenje. Trebaju nam stražari...*

„Izabel! Čekaj!“ čuo se glas iza nje. Muški. Sa škotskim akcentom.

Njeni koraci usporiše i okrete se nazad, bez daha, kako se Nataniyel istopio iz mraka iza nje. Momentalno se posramila.

„O, to si ti.“, reče, čekajući ga.

Zastao je malo pored nje, rukama uguranih duboko u džepove, sa obazrivim, skoro povređenim, pogledom na njegovom isklesanom licu. „Zašto si otrčala?”

Toliko je ličilo na njega da je preplaši na smrt i onda se naljuti jer se uplašila.

„Nisam znala da si ti,” reče, dodajući „Mračno je.”

„Nisam ni ja bio siguran da si to ti na početku. Nisam očekivao da ti budeš ovde. Uglavnom ne ideš na ovakva dešavanja.”

„Ne ideš ni ti,” podsetila ga je. „Ili barem, nisam mislila da ideš.”

„Uglavnom ne idem.” složio se. „Ali večeras mi se išlo, ne znam.” Slegnuo je ramenima, šutirajući kamen s puta u paprat. „Nešto drugačije.”

Bilo je toliko čudno što je, s jedne strane izgledalo kao da želi da ima razgovor na brdu u mraku, dok s druge strane je izgledao kao da mu je svaka reč nepodnošljiva.

Zašto je toliko čudan? zapitala se.

„Ni ja isto nisam mogla da spavam.” Pokazala je prema sjaju koji se probijao kroz dugačke grane iznad njih. „Zbog meseca.”

Bacio je prazan pogled na njega. „Kakve veze mesec ima sa tim?”

„Naučno je dokazano da pun mesec utiče na ljudsko ponašanje,” obavestila ga je. „Više zločina se dešava noćima kad je pun mesec. I više ljudi umire.”

Napravio je smorenu facu. „Nikad nisam verovao u te stvari sa mesecom. Mislim, kako može da nas povredi? To je samo kamen.”

Dok je pričao, pogledao ju je. Imali su različite majke ali joj je prvi put palo na pamet da niko ne bi bio šokiran kad bi saznali da su u srodstvu. Delili su očeve visoke jagodice, jaku bradu i zlatno braon kosu. Glavna razlika su bile oči. Ona je imala majčine ćilibarne oči, dok je on imao plave kose oči njihovog oca.

„Kamenje može da povredi,” odgovori kiselo. „Mislim, ako te udare dovoljno jako.”

Nasmeja se kratko. „Pa ne mogu da kažem da nije tako.”

Izgleda da je ovo razbilo led, i njih dvoje počеше da hodaju uz brdo zajedno.

Izabel se mučila da nađe nešto što bi popunilo tišinu. Nastavljala je da čuje Elizabetin glas koji govori *Mislim da tvoj tata i ne voli baš puno Natanijela*, i izgledalo je kao izdaja samo kad se seti toga. Zato što čim je to rekla znala je da je istina. Oduvek je bilo očigledno da njihov otac nije mnogo voleo njegovog jedinog sina. Poslao ga je ovde čim je mogao, i

provodio što je manje moguće vremena sa njim. Natanijel je bio očajan za brižnim roditeljem, i na kraju, Lusinda je bila ta koja mu je davala tu naklonost. Ali on je želeo svog oca.

Njegova majka je umrla dok je on još bio mali-odgajile su ga prevashodno dadilje. Kad je Izabel bila dete, Natanijel je bio u okolini, mršavi, tužnooki dečak, koji se uvek igrao sam. Započeli su neku vrstu prijateljstva kad je ona bila dovoljno velika da se igra, ali je uvek bila premala da bi bila dobar partener za igranje. Bio je, doduše, jedan kratkotrajan trenutak kad su mogli da sklope blisko prijateljstvo. Kad je imala pet godina, a on sedam, bila je dovoljno stara da bi mu bila zanimljiva. Proveli su to leto trčkarajući na zemljištu škotske vile gde je otac živeo. Natanijel ju je uključio u svoje igre-traženje gusara u ribnjaku, loveći blago ispod drveća.

Ali u roku od par nedelja Natanijel je napunio osam godina, i njihov otac ga je poslao u internat. Posle toga ga nije puno viđala. Došao bi kući za leto na par nedelja, skoro neprepoznatljiv koliko je porastao i koliko se promenio. Pričali bi malo, ali kakvu god porodičnu vezu da su napravili tokom toplih meseci je bila gotova. Njeni osmesi nisu bili uzvraceni. A onda su se njeni roditelji razveli i nakon toga ga je jedva viđala.

Imala je dvanaest godina kad je došla u Simeriju, a do tad on je već imao četrnaest i razlika u godinama je bila prevelika. Pokazivao je jako malo zanimanja za obnovu bilo kakvih porodičnih odnosa. Bio je pristojan, ali ne i srdačan. I njoj je izgledalo kao da jedino što treba da radi je da drži distancu.

Oduvek je bila tužna što nisu bili bliski-ona i Elizabet su bile drugarice od početka. Ali Natanijel je gajio njegov autsajderski status. Koliko je mogla da vidi, imao je par prijatelja. Želeo je da ljudi drže distancu, i jesu.

Tišina je postepeno rasla i Izabel se našla kako postaje paraoična da on nekako zna sve.

Reci nešto, podsticala se u tišini. Sve osim toga.

„Mora da ti je čudno.” Reči su izašle iz nje previše glasno, i on je čudno pogleda. Požurila je da se objasni. „Mislim, ovo ti je poslednja godina u Simeriji. Poslednja logorska vatra kod zamka, i tako to.”

„Iskreno? Jedva čekam da izađem odavde.” Otrov u njegovom glasu ju je iznenadio, i zatreptala je dok je on nastavljao. „Prezirem ovo mesto. Direktor je trebalo da se penzionise još pre deset godina-pola profesora su prešli godine za penziju, jedva mogu da ostanu budni da održe jedno predavanje. Zgrada se kruni, zemljište je obraslo.” Zamahnuo je prema drveću oko njih kao da su i ona neprikladna. „Ovo je grozna škola. Protraćio sam godine ovde. Godine. I sve to jer otac ima neku opsesiju ovim mestom. Ne, ne žalim što idem. Otišao bih danas kad bi mogao.”

„Ali, mora da imaš prijatelje ovde?” Upitala je obazrivo. „Sigurno će ti oni nedostajati.”

Odbaci to smehom. „S kim bih ovde mogao da budem prijatelj? Na *Eton*-u ili *Harrow*-u bih možda stekao prijatelje. Ali otac je insistirao da idem ovde.” Njegov ton je bio arogantan, ali je bilo još nečega ispod. Neka vrsta žalosti. Izabel se pitala da li je on znao one stvari što je Elizabet rekla. Da li je znao da ga otac ne voli. I da li ga je to činilo više usamljenim.

Odjednom, okrenuo je svoj pogled ka njoj. „Ali tebi se sviđa ovde, zar ne?” Zvučalo je kao da je optužuje.

„Pretpostavljam, mislim, vidim na šta misliš-profesori su malo prestari i zgradi treba popravka. Ali...” Pogledala je dole gde su paprati dosezale za mekim listovima sa strane puta da bi okrznule njene noge. „Ima nešto.”

„Nešto toksično.” promrlja.

„Želela bih da je neko popravi.” reče, ignorišući ga. „Da joj da negu koju zaslužuje.”

Kroz razdeljak u drveći uočila je blag sjaj meseca koje se dizao na horizontu. Mogla je da namiriše dašak spaljenog drva na povetarcu. Preplavilo ju je olakšanje. „Oh, vidi! Logorska vatra. Skoro smo stigli.”

Natanijelova usna su se nakrivila kao da je logorska vatra još jedno Simerijno izveštačeno dešavanje, zadržavši se na putu, ali ona ga nije čekala, i u polu trku pojurila uz brdo do starog kamenog zida koji je okruživao ruine zamka. Grupa od oko dvadeset ljudi se okupila oko blistave vatre. Elizabet je skoro momentalno uoči i skoči na noge.

„Već sam mislila da nećeš doći!” Obrazi su joj se zajapurili od kakvog pića koje joj je bilo u čaši koju je držala dok je grabila Izabel za ruku i vukla je ka vatri. „Kerolajn će da nas nauči kako da pravimo maršmelou.”

Kerolajn je bila učenik na razmeni iz Amerike koja je stigla na jesen, donoseći čudne izraze, čudnu muziku i kopije *Rolling Stones* časopisa koji su učenici prosleđivali kao krijumčarenu robu.

Izabel je krenula za njom, ali kad se setila da je Natanijel bio iza nje, okrenula se. „Pođi sa nama...”

Nije bilo nikog.

U nekom trenutku je otišao podjednako iznenadno kao kad se pojavio.

„S kim pričaš?” Elizabet zaviri u senke iza nje, i ne videći nikog, bocnula ju je veselo u rame. „Pričaš sa izmišljenim ljudima.”

Njene oči su bile previše jarke i malo je pričala nerazumljivo. Izabel je shvatila da je verovatno dobro pijana.

Naterajući se da se osmehne, slegnula je ramenima. „Moji zamišljeni prijatelji su moji najbolji prijatelji. E da i mislim da si mrtva pijana.”

Elizabet se naceri. „Tristan je napravio punč, a dečaci su ga doneli gore u kofi. Prukusan je.”

Uzimajući čašu iz njene ruke, Izabel je onjuši sumnjivo. Naborala je nos. „Ovo je skoro sam alkohol. Trebalo bi sporije da ga piješ.”

Elizabet sleže ramenima i zgrabi čašu iz njene ruke i uzme veliki gutalj. „Dobijam ono što sam platila.”

Izabel ju je gledala sa brigom dok je njena polusestra posrtala nesigurno nazad u gužvu.

Pratila ju je sa distancom, pažljivo gledajući kuda hoda. Ostaci zamka su bili ograničeni na staru kulu-njeni prozori, krov i vrata su odavno nestali, ali okrugao izdržljiv oblik je i dalje čvrsto stajao na mestu. Ostatak je bio lomljen vremenom, i komadi starinskog zidarstva su bili rasuti po zemlji.

Kadu su stigli do drugih, Elizabet je posegnula za njenom rukom i odvukla je da sedne sa njom na ogroman kamen.

Kako se pridružila grupi, Izabel je hitro skenirala njihova lica, ali nije bilo Radža.

„Hej.” reče opušteno „jesi li videla Radža?”

Elizabet je pogleda nesigurno „Da, ima nešto što moram da ti kažem.” Povukla je Izabel bliže, ali je povukla previše jako, zamalo je obarajući. Izabel je morala da se pridži za kamen na kom su sedeli da ne bi pala. Elizabet je nagla glavu ka njenoj. „Ovde je,” dramatično šapnuvši, „Ali nije sam.” Njen dah je mirisao na votku i neki presladak voćni sok.

Izabel je pretražila njene oči, primoravajući je da bude dovoljno trezna da objasni.

Elizabet je bacala značajan pogled na zamsku kulu. „Sa Kerolajn je.”

Izabelino srce potonu. Zamak je bio mesto gde su parovi išli da se ljube bez da budu viđeni.

„Oh.” reče tiho.

Elizabet odmahn glavom i uze još jedan gutljaj iz čaše. „Pokuša’ sam da mu kažem Izi. Ali nije hteo da me sasluša. On je drkadžija. Potpuni drkadžija. Bolje ti je bez njega.”

Izabel je gledala u svoje čizme dok joj je vrelinu preplavljivala lice. Ovo je bilo gore nego što je mogla da zamisli. Elizabet, pijana i odlučna, je verovatno rekla Radžu da joj se sviđao. I sada, znao je istinu, i ljubio se sa plavom, preplanulom kalifornijskom Kerolajn. Donosiocem maršmeloua.

„Fenomenalno.” rekla je svojim čizmama, kao da su razumele njen bol.

Osećajući kako je raspoloženje palo čak i kroz piće, Elizabet podiže dugačak štep i pruži joj ga, puna nade.

„Sa’ćemo da mržimo paršmelou,” objasnila je. Zaustavila se da bi piljila u štap prazno, pre nego što je počela da se se kikoće „Naopako.”

Izabel podiže glavu da bi je pogledala. Uvek je bila malo divlja, ali nikad nije videla svoju polusestru ovoliko pijanu.

„Pije kao smuk celo veče.” Odsečen glas je došao iza lakta, i okrenula se ka treperavom svetlu koje je osvetlelo plavu kosu i karakteristično, aristokratsko lice Džulijana le Fanula. „Svi piju. Kao zabava na kraju sveta.”

„Zašto je niko nije zaustavio?” Izabel je zatražila da zna, bacajući pogled na Elizabet, koja se mučila da nabode maršmelou na štap.

Podiže obrve. „Da li si ikad pokušala da zaustaviš Elizabet Merldram da uradi nešto što je naumila? To je kao da pokušavaš da zaustaviš reku da se ulije u more.”

„Ali, pogledaj je.” Izabel pokaza gde je devojka sad proučavala maršmelou na svetlosti vatre i šaputala mu. „Kako ćemo je vratiti u školu?”

„Razmišljao sam o tome već duže vreme,” reče Džulijan. „Počinjem da prihvatom to da će ovo biti jedna od onih noći gde svako treba sebe da spasi a ostali...Predlažem da je ostavimo sigurno u dnevnu sobu, pokrivenu ćebetom, i onda se ušunjamo u svoje sobe, tako da kad Fergi nađe pola četvrtaka bez svesti ujutru, mi ćemo biti ušuškani u krevetima, poput anđela. Trezni kao sveštenici.”

Uprkos njenoj brizi za Elizabet, Izabel se nasmejala. Oduvek je gotivila Džulijana. Bio je tih, ali kad bi progovorio, često je bio urnebesano ili mrtavo ozbiljan. Bila je to zadivljujuća veština.

„Ne mogu da je ostavim,” podsetila ga je. „On je skoro pa moja sestra.”

„Ko je?“ Elizabet zatrepta. „O, ja!“ Izgledala je zadovoljna ovim otkrićem. „S kim pričaš?“ Naslonila se preko Izabelinog krila da bi zavrila na Džulijana. „O, to si ti! Presladak si.“ Uperila je prst u njega, laktom probijajući Izabelinu nogu. „Tebi se sviđa Izabel, ali se ni ne trudiš. Ona je zaljubljena u Radža.“ Zamahala je rukom između njih dvoje „Starcrossed! Starcrossed!*“

Izabeli je bilo dosta. Išćupala je plastičnu čašu iz Elizabetine ruke i bacila je njen sadržaj na zemlju.

„Dovoljno pića za tebe.“ objavila je, gurajući Elizabet sa svog krila i ustajući dok je druga devojka počinjala da protestuje. „Idemo nazad. Previše si pijana. Stavljam te u krevet pre nego što se onesvestiš.“

Džulijan je ustao da joj se pridruži. Preko metar osamdeset visine, nadvijo se iznad nje. „Pusti me da ti pomognem.“ Njegovo plemićko lice nije pokazivalo nikakve naznake da je čuo bilo šta od onoga što je Elizabet rekla pre par sekundi, a sigurno jeste.

Držeći se za štap za pečenje, sa maršmeluom viseći sa jedne strane, pogledala je u njih dvoje. „Šta ste vi, Štazi? Tek sam stigla ovde, i os'ajem.“

„Ne slažem se.“ Džulijan je stao pored Izabele. Bacajući pogled na ostatak grupe, on objavi. „Završavajte luzeri. Skoro je jedan sat. Svi ćemo se pretvotiti u bundeve.“

Ostali su gundali, ali su počeli da se komešaju, kao da su znali da je u pravu.

Bilo je nečeg autoritativno u vezi Džulijana, pomisli Izabela. Nešto je teralo ljude da ga slušaju. Mogla je da nauči nešto iz toga. Da i ona to koristi.

Krajičkom oka, primetila je dvoje ljudi koji su posrtali iz zamske kule. Ugledala je Radžovu tamnu glavu, i Kerolajninu dugu, plavu kosu koja je hvatala svetlost vatre i pretvarala je u zlato. Držao je ruku preko njenih ramena, a ona je držala njegovu ruku. Samo ih je letimice videla, ali su izgledali srećno.

Ignorišući led koji joj se formirao u stomaku, naterala se da se usredsredi na to da dignu Elizabet na noge.

„Tako je.“ Džulijan je uhvatio Elizabetin levi lakat, a Izabela je stavila svoju ruku oko njenog struka s druge strane, i krenuli su da se spuštaju prema putu.

„Hoću da ostanem!“ Elizabet je protestovala, pokušavajući da se vrati nazad. Ali njih dvoje su je čvrsto držali i nastavljali da idu ka sigurnosti škole.

„Ovo nije noć koju sam očekivala.“ reče Izabel, uglavnom sebi.

Preko Elizabetine glave, Džulijan joj dade tajanstveni smešak. „To je stvar kod logorske vatre. Uvek su pomalo čudne.”

Da li mu se stvarno sviđala? Elizabet je bila gnjavež ali je retko bila u krivu kad su u pitanju bile ove stvari. I ako jeste da li je na njega mislila kad joj je rekla da zaboravi na Radža.

Zbunjivalo ju je što nije ranije primetila da je Džulijan bio zainteresovan. Ali opet, on je bio tip koji je sa lakoćom sakrivao svoje emocije.

Izabel se pitala da li je mogao da joj se viđa koliko i Radž. Nadala se da da.

Jer je bila umorna od toga da bude ignorisana.

Neko vreme su bili zauzeti usmeravanjem Elizabet kroz ulaz u kameni zid i dole niz stazu. Daleko od toplote vatre i konstantog protoka alkohola, ubrzo je krenula da zaspi, tako da je uglavnom bilo pitanje da je održe uspravno i da se kreće.

„Previše je mala da bi bila ovoliko teška”, Džulijan primeti, bacajući pogled na nju.

Izabel, zadihana od napora da je održi na nogama reče „Ubila bi te da te je čula.”

To ga je nasmejalo. „Ako ikad sazna, znam koga da okrivim.”

Bila je kratka pauza dok su pratili put kroz drveće, gde je pegav mesec napravio razrađene šablone na putu.

„Šteta što nisi došla ranije,” reče Džulijan gledajući napred „Elizabet jeste pijana ali je bila u pravu-mislio sam da te pitam da izađemo.”

Znači ipak je čuo.

„Jesi li?”

„Da. Mislio sam već duže vreme. Mislio sam, pa, nadao sam se da će mesečina da radi u moju korist. Romantika i tako to.”

Toplina joj je došla u obraze, i bilo joj je drago zbog mraka.

Nije bila sigurna šta da radi. Volela je nekog drugog. Ali ispred nje je sada bio visok, pažljiv dečko otvoreno joj priznajući da je zainteresovan. Govoreći sve sto Radž nikad nije.

Možda dolazio vreme kad čekanje treba da se završi da bi nešto novo počelo.

Pročistila je grlo. „Pa, evo nas na romantičnoj mesečini.”, reče, menjajući stisak na Elizabetinom struku. „Trebalo bi da me pitaš.”

Na bledo plavom svetlu, videla je kako mu se ugao usne uvija. „Izabel,” reče „da li bi želela da izađeš sa mnom?”

„Bih.” reče, odgurujući svaku pomisao na Radža.

„Vo je prelpo.” Elizabet promrlja kroz kosu.

„Ovo bi bio savšen trenutak da te poljubim, ali..” Džulijan pokaza na nju slobodnom rukom. Njihov smeh je sakrio zvuk koraka, tako da su oboje poskočili kad je Nataniyel naprasno izašao iz senki i krenuo prema njima. Dolazio je iz pravca škole.

Izabel je bila zbunjena-poslednji put kad ga je videla je bilo na kod logorske vatre. Sada je izgledao čudno, izobličen i bleđ, svaki mišić na njegovom telu napet kao žica.

„Šta...” krenula je, ali je on pretekao. „Izabel, moramo da idemo kući. Sada.”

Njegove oči su bile napete, fiksirane na nju. Izgledalo je kao da nije primećivao prisustvo Džulijana i Elizabet srozanu između njih dvoje.

Zurila je u njega, zbunjena. „Izvini, ali ne razumem...Kući?”

„Nešto se desilo.” Nekako je prožeo te reči sa toliko zlosutnosti da su joj ruke spadale sa polusestre.

Džulijan je i dalje stajao mirno, držeći polu svesnu Elizabet uspravno i posmatrajući Nataniyela sa oprežnošću kao kad posmatraš zmiju.

„Nataniyel.” Izabelin glas je bio previše smiren kao i uvek kad bi se uplašila. „Je li u pitanju mama? Jel povređena? Reci mi sada.”

Elizabet, možda osećajući iz magle pića nevolju u vazduhu, promrlja zabrinuto, ali Izabel nije gledala u nju. Gledala je u Nataniyela. On se tresao.

„Nije ona,” reče, pokušavajući da nađe reči. „Otac je.” Uzdahnuo je, stiskajući pesnice i sreo njene oči direktno.

„Njegov avion je nestao.”